

4:55 ПОПОЛУДНІ

Протягом досить тривалого часу Джоан примудрялася балансувати на кінчиках пальців своїх ніг, із зігнутими коліньми, підмітаючи спідницею пилюку. Але зрештою її стегна не витримали, й вона опустила руку і приземлилася на пісок.

Щось уколало її в стегно. Вона обмацала свою ногу, й дістала звідти невеличкий пластиковий спис — не довший за палець — й анітрохи не здивувалася, бо вона завжди знаходила дрібну зброю в найнесподіваніших місцях.

— Ти загубив свого списа? — запитала вона. — Чи це скіпетр?

Лінкольн не відповів, хоча взяв шматочок пластику з її розкритої долоні. Він явно чекав, коли її нога вище коліна стане йому доступною. Він зручно всівся на ній, зовсім не забруднившись піском. Він мав свої химери: скажімо, ніколи не любив малювати пальцем на піску.

— Тобі потрібен ніс, мамо? — запитав він.

— Я маю носа, — відповіла вона.

— Ти хочеш ще одного?

— Хто б цього не хотів?

Його темні кучері вже пора підстригти, й він відкинув їх рукою з лоба. Листя падало навколо них. Дерев'яний дах, підпертий грубими палями, створював для них досконалий затінок, але поза ним сірий гравій був змережаний плямами світла й тіней, що зміщувалися, коли вітер віяв між деревами.

— Де ти береш ці зайві носи? — запитала вона.

— На складі носів.

Вона засміялася, посунувшись на руках, відчуваючи вологий пісок. Вона виколупала з-під нігтів кілька розмокших піщинок. Яма динозаврів була завжди мокрою й холодною, туди ніколи не проникало сонячне проміння, та, попри пісок на її спідниці та листя, що налипло на її светр, це було її улюблене місце в зоопарку — збоку від головних стежок, за каруселлю, неподалік від дитячого зоопарку, де тварин можна погладити, й кліток із півнями, проте далеченько від лісної місцевості, позначеної лише табличкою ЛІСОВА ЗОНА. Там лише дерева та скелі, й кілька самотніх тварин блукали понад вузькими гравійними стежками. Там є також гриф, який живе в загоні, й також бозна-чого стоїть іржавий пікап, завалений усіяким мотлохом. Блискуча іграшка у формі сови, яку можна жувати. Дикі індички, що завжди нерухомо сидять, вона не певна, що вони мають ноги. Витівка якогось жорстокого мисливця, що зробив собі намісто з індичих ніг.

Їй подобалися випадкові дивовижі цього лісу, що претендували на справжню привабливість. Між деревами тут був натягнутий канат, хоча вона ніколи не бачила, щоби по ньому хтось їздив. Вона пам'ятала аніматронних динозаврів, які були тут десь два роки тому, а одного разу тут був навіть слід зацькованого привида. Існували тут також натяки на більш далекі втілення. Вона припускала, що величезні валуни є справжніми, втім, можливо й ні. І навіщо тут паркани й хатина першопрохідників? Усе це було споруджено без певної мети. Порожні зацементовані басейни, можливо, готувалися як водопої для великих ссавців. Тут є випадкові стежки, а знаки були розставлені

безсистемно, щоби, прогулюючись, люди не дуже на них зважали: на одному дереві висіла табличка з його назвою «сасафрас», тоді як двадцяттеро дерев навколо нього не мали назв.

— А зараз дозволь мені тобі щось сказати, — почав Лінкольн, поклавши руку їй на коліно. — Ти знаєш, чим може користуватися Одін?¹

Вона це знала, вона довідалася дуже багато про нордичних богів останнім часом.

— Складом очей? — припустила вона.

— Так. Справді. Бо так він може не носити своєї пов'язки на оці.

— А може, він хоче носити пов'язку на оці?

— Можливо й хоче, — погодився Лінкольн.

Пісок навколо них був укритий пластиковими героями та мерзотниками: Тор і Локі², Капітан Америка³, Зелений Ліхтар⁴ і Залізний Чоловік⁵. Усі вони зрештою стануть супергероями. Уявні скелети були заховані під ними в піщаній ямі — хребти якогось доісторичного звіра стриміли з піску позад них, а поблизу стояло відро зі щіточками для змитання піску. Вона й Лінкольн мали звичай приходити сюди й розкопувати кістки динозаврів, це було в його колишньому

¹ Одін — веховний бог у германо-скандинавській міфології. (Тут і далі прим. пер.)

² Локі — один із популярних богів скандинавської міфології.

³ Капітан Америка — супергеої із коміксів.

⁴ Зелений Ліхтар — ім'я багатьох вигаданих персонажів, які з'являються в коміксах.

⁵ Залізний Чоловік — вигаданий персонаж мультиплікаційних фільмів. Тут ідеться про те, що Лінкольн, якому чотири роки, живе більше в уявному світі, ніж у реальному.

житті трирічного хлопчика. Але тепер, через два місяці після свого четвертого дня народження, він більше захоплювався втіленнями звірів, аніж своїми колишніми археологічними знахідками.

Яма динозаврів — це тепер Острів Тиші, в'язниця, в якій сидить Локі, підлий брат Тора, й — коли не постає питання про зайві носи — повітря віддунує від звуків епічної битви, під час якої Тор намагається примусити Локі признатися, що він створив вогненного демона.

Лінкольн нахилиється вперед, і його епічне життя триває.

— Підлий мерзотник захихотів, — каже він. — Але в Тора виникла ідея!

Він називає ці фантазії своїми історіями, й вони можуть тривати годинами, якщо вона дозволить. Вона воліє слухати ті, де він вигадує власних персонажів. Так він придумав мерзотника на ім'я Конячий Чоловік, що обертає людей на коней. Його непримиренним ворогом є Фон Кінь, який знову обертає цих коней на людей. Такий собі зловісний цикл.

Джоан майже не чула голосу Лінкольна, що змінював тон та інтонацію, намагаючись умовити своїх вигаданих персонажів піти з ними. Але їй ішлося легко. Вранці тут прогулювалося багато чоловіків та жінок у шортах, але у другій половині дня багато відвідувачів покинуло зоопарк. Вона й Лінкольн нерідко приходили сюди, після того як вона забирала його зі школи — вони по черзі відвідували зоопарк, і бібліотеку, й науковий музей — й вона завжди, коли могла, водила його до лісу. Тут сюрчали цвіркуни чи щось подібне до цвіркунів, щебетали пташки й шелестіло опале листя, але не лунали жодні людські звуки, крім голосу Лінкольна, що проголошував свій діалог. Він запозичував

жаргон говірки героїв, і міг бездумно повторювати їхню балаканину, й робити її своєю.

— На його поясі була секретна зброя!

— Його підступний план провалився!

Він тремтів від збудження. Тремтіла кожна його частина, від пальців на ногах до пальчиків на руках, стиснутих у кулаки. Тор злетів у повітря, й Лінкольн підстрибнув, й вона запитала себе, чи йому подобається думка про те, що добро перемагає зло, чи його просто збуджує битва, й вона думає про те, коли вона почне пояснювати йому, що існує проміжна зона між добром і злом, в якій живе більшість людей, але він такий щасливий, що вона не хоче ускладнювати речі.

— Ти знаєш, що станеться потім, мамо? — запитав він. — Коли Тор його поб'є?

— А що? — запитує вона.

Вона вдосконалила мистецтво слухати лише половиною себе, тоді як друга її половина напівобертається й дивиться на всі боки.

— Локі справді впливав на думки Тора. Та коли Тор його поб'є, то він утратить свою силу!

— Он як, — каже вона. — А що потім?

— Тор урятує день!

Він не замовкає:

— Але з'являється новий негідник у місті.

Вона тим часом нахиляється й поправляє свої сандалі. Вона думає.

Вона думає, який весільний подарунок піднести своєму другові Мюррею — є один художник, який малює собак, і одна з його картин здається їй зовсім непоганою, тож їй

слід відправити йому листа електронкою із замовленням, хоча слово «замовлення» може бути образливим для художника. Вона пригадує, що збиралася вранці зателефонувати своїй двоюрідній тітці, й думає, що, можливо, натомість — вона має звичай розв'язувати тут безліч проблем, вона переживає сплеск ментальної ефективності, коли син зариває Локі в пісок — може, замість телефонувати своїй двоюрідній тітці, вона надішле їй посилку зі смішною паперовою сумкою, на якій Лінкольн намалював у школі мавпу. Звичайно ж, подарувати витвір мистецтва — це краще, ніж просто зателефонувати, хоч у цьому є певний егоїзм, позаяк вона ненавидить розмовляти по телефону, й, звичайно ж, це боягузливий компроміс, вона знає, проте все одно вона зупиняється на паперовій сумці з малюнком мавпи. Вона думає про те, з якими труднощами вдягається її тітка. Вона думає про шматки бананів, які залишилися в кухонній шафі. Думає про Брюса Бокслайтнера. У своїй далекій юності вона захоплювалася цим актором у кінофільмі «Опудало й місіс Кінг», і вона відкрила, що цей фільм повністю повторюється в інтернеті, тож вона ще раз переглянула його серію за серією — його повторювали в 1980 році — зі шпигунами часів холодної війни й рекламою догляду за волоссям — й вона не пригадує, коли Лі й Аманда нарешті поцілувалися, в кінці другого чи третього сезону, й у другому сезоні можна подивитися ще шість серій, але вона завжди могла перестрибнути на третій.

Дятел застукотів десь поблизу, уриваючи її роздуми. Вона помітила, що бородавка на руці Лінкольна побільшала. Вона стала схожа на анемон. Тіні на гравії стали зміщуватися, а Лінкольн зловісно зареготав, і її вразив той факт,

що цими днями пополудні, коли її син усією своєю вагою вмощувався на її колінах, ліс навколо них ставав якимсь загадковішим.

Тор упав їй на ноги, його пластикова голова вдарила її по пальцю.

— Мамо?

— Чого тобі?

— Чому в кіно Тор воює без шолома?

— Я думаю, в шоломі важче бачити.

— Але хіба він не хоче захистити свою голову?

— Я думаю, іноді він надіває шолом, а іноді ні. Залежно від свого настрою.

— Як на мене, то він повинен захищати свою голову весь час, — сказав малий. — Небезпечно воювати без шолома. Як ти гадаєш, чому Капітан Америка накриває голову лише каптуром? Це поганий захист — хіба ні?

Пол знуджується від цього базікання про супергероїв — її чоловік воліє радше розмовляти про футбол та про гравців баскетбольної ліги — але Джоан не має нічого проти такої балачки.

Колись вона була зачарована Диво-Жінкою, Супер-Друзями, Неймовірним Халком. «Хто перемає в битві, — одного разу запитала вона свого дядька, — Супермен чи Неймовірний Халк?» Він відповів: «Якщо Супермен програватиме, він завжди може відлетіти геть». І ця відповідь здалася їй блискучою.

— Капітан Америка має щит, — сказала вона Лінкольну. — Він у нього для захисту.

— А що, як він не зможе вчасно накрити ним голову?

— Він дуже швидкий.

— І все ж таки, — запитав він, бо її відповідь не переконала його.

— Ти знаєш — ти маєш слухність, — сказала вона, бо він справді її переконав. — Він таки повинен носити шолом.

Великий, штучно виготовлений валун, бежевий та опуклий, утворював задню стіну уловини, і якесь мале звірятко рило землю за ним. Вона сподівалася, що то не пацюк. Вона уявила, що то білка, але примусила себе не обертати голови.

Джоан відкрила свою сумочку, щоби поглянути на телефон.

— Певно, нам треба рушити до виходу не пізніше, як через п'ять хвилин, — сказала вона.

Як і завжди, коли мати каже, що час припинити гру, Лінкольн прикинувся, ніби вона нічого не говорила.

— Чи Доктор Доля¹ завжди носить маску? — запитав він.

— Ти мене чув? — запитала вона.

— Авжеж.

— Що я сказала?

— Що нам час іти.

— Ти правильно почув, — підтвердила вона. — Доктор Доля завжди ходить у масці. Через свої шрами.

— Шрами?

— Так, через шрами, які він дістав під час лабораторного експерименту.

— А чому шрами вимагають від нього носити маску?

— Бо він хоче прикрити їх, — каже вона. — Він думає, що вони бридкі.

— А чому він думає, що вони бридкі?

Вона задивилася, як падає світлий помаранчевий листок.

¹ Ідеться про комп'ютену гру.